

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki (spr.)
Sędzia SA:	Janusz Kaspryszyn
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...) **Spółki jawnej w K.**

przeciwko: (...) **Spółce z o.o. w T.**

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 27 sierpnia 2012 r., sygn. akt VI GC 12/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Opolu oddalił wniosek strony pozwanej o odrzucenie pozwu i umorzenie postępowania.

W jego uzasadnieniu podniósł, że wbrew twierdzeniom pozwanej spółki brak jest podstaw do uznania, aby zachodziła tożsamość roszczeń dochodzonych w niniejszym procesie oraz w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem zaocznym częściowym z dnia 11.05.2012 r., wydanym przez Sąd Okręgowy w Opolu pod sygn. akt VI GC 28/12. Zwrócił przy tym uwagę, że strony występowały w tych dwóch sprawach w odmiennych rolach procesowych.

We wniesionym na nie zażaleniu strona pozwana domagała się jego zmiany poprzez odrzucenie pozwu i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania.

W jego uzasadnieniu wskazała, że prawomocność wyroku w sprawie VI GC 28/12 powoduje niemożność prowadzenia sporu w sprawie VI GC 12/12, bowiem oba powództwa oparte są na tej samej podstawie faktycznej i zmierzają do tego samego celu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że skarżący w jego ramach nie przedstawił żadnych merytorycznych zarzutów implikujących wnioszek, iż zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku, albo została już prawomocnie osądzona. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, przesłanki te należy interpretować w powiązaniu z art. 366 k.p.c., a zatem tożsamość roszczenia zachodzi tylko wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, ale i podstawa faktyczna sporu (por. postanowienie SN z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971, nr 12, poz. 226).

W niniejszej sprawie powód domaga się zapłaty od pozwanego kwoty 139.757,80 zł tytułem wynagrodzenia za wykonane prace, w ramach umowy o roboty budowlane zawartej między stronami w dniu 30.09.2010 r. Po doręczeniu odpisu pozwu strona pozwana wniosła, niedopuszczalne wówczas w sprawie gospodarczej, powództwo wzajemne domagając się zapłaty od powoda (pозwanego wzajemnie)

in solidum z podmiotem trzecim kwoty 133.889,66 zł, na co składały się kwoty częściowe: z tytułu wykonania przedmiotu umowy przez firmę zewnętrzną, kosztów prac naprawczych, zakupu materiałów i sprzętu. Sprawa ta została wyłączona do odrębnego postępowania i była prowadzona pod sygn. akt VI GC 28/12. Roszczenie skarżącego dochodzone w tamtej sprawie, mimo że związane są z tą samą inwestycją, z którą strona powodowa wiąże roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie, to jednak podstawa faktyczna i prawna każdego z nich jest inna. W związku z tym, że są to roszczenia wzajemne stron, spółki występują w tych dwóch sprawach w odmiennych rolach procesowych. Okoliczności te czynią podnoszone przez stronę pozwaną zarzuty oczywiście bezzasadnymi.

Podkreślenia wymaga, że fakt oparcia powództw w obu tych sprawach w części na tym samym materiale dowodowym, nie ma jakiegokolwiek znaczenia w kontekście żądań skarżącego objętego przedmiotowym wnioskiem, gdyż dowody same w sobie nie świadczą o tożsamości roszczeń.

Jedynie na marginesie można zauważyć, że kierując się argumentacją strony pozwanej koniecznym byłoby odrzucenie wniesionego przez nią pozwu wzajemnego, wyłączonego do odrębnego rozpoznania pod sygn. akt VI GC 28/12, bowiem już w momencie jego wniesienia występować by miała przesłanka z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., tj. zawiśnięcia sporu. Nie miała ona miejsca, dlatego też, sprawa ta podlegała odrębnemu rozpoznaniu.

Mając na uwadze powyższe, na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., zażalenie podlegało oddaleniu.

(...)

(...)

(...)

(...)

MR